

ת"פ 6680/06/17 - ע א, ע א נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 6680-06-17 מדינת ישראל נ' א(עציר)
תיק חיצוני: 239476/2017

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מבקש 1 מבקש 2 ע א ע א
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

רקע :

1. בפני בקשה להחזרת תפוס אשר הוגשה ע"י המבקשים ביום 8/6/17 להחזרת רכב פורד מונדיאו מ.ר. *** (להלן: "הרכב", "התפוס" לפי העניין) אשר נתפס על ידי משטרת ישראל.

2. במסגרת הבקשה הוגשה גם תגובת ב"כ המאשימה לפיה מתנגדת להחזרת הרכב התפוס.

3. בתאריך 4/6/17 הורשע המבקש 1 על פי הודאתו בביצוע עבירות הסעת תושב זר וניסיון להעסקת תושב זר. מעובדות כתב האישום בגינו הורשע המבקש 1 נרשם כי בתאריך 4.6.17 בשעה 06:14 או בסמוך לכך, נהג המבקש 1 ברכב הנ"ל, הסיע את חוסין קצראוי מ.ז. *** ואת מואמן אלבזור מ.ז. **** תושבי הרשות האזרחית הפלסטינית ישראל מבלי שהיו בידם אישורי כניסה ו/או עבודה כחוק (להלן: "התושבים הזרים"). המבקש 1 התקשר בשעה 05:15 אל מואמן אלבזור וקבע עימו כי יביא עמו עובד נוסף ותאם איתו כי יאסוף אותם ברכבו בסמוך לבית הקברות ברומאנה וזאת על מנת שהתושבים הזרים יעבדו אצלו בבניה במגאר.

עם הגשת כתב האישום וכחלק מכתב האישום נרשם כי בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, תבקש המאשימה לחלט את הרכב (צוינו פרטיו בבקשה).

4. בתאריך 4/6/17 הודה המבקש 1 בעובדות כתב האישום והורשע בדין ובית המשפט הורה על פי בקשת

עמוד 1

הצדדים על דחיית מועד שמיעת טיעוני הצדדים לעונש וקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות בעניינו.

5. נימוקי המבקשים בבקשה בכתב ובדיון בבקשה :

ב"כ המבקשים סבור כי על בית המשפט להורות על החזרת התפוס מהטעמים הבאים :

א. המבקש 2 הינו בן 26, בנו של המבקש 1, סובל מפיגור שכלי ופיגור פסיכומטורי קשה, תסמונת דאון, חירשות, בעיות רפואיות נוספות והוא נכה בשיעור 120%. התפוס משמש בעיקר לטיפול בצרכיו של מבקש 2 לצורך לקיחתו לטיפולים רפואיים, למעון למפגרים **** מדי יום ועוד. ב"כ המבקשים תמך בקשתו במסמך רפואי מיום 5/6/17.

ב. משפחת המבקשים אינה אמידה, לא יכולה להרשות לעצמה רכישת רכב אחר או השכרת רכב וזקוקה לתפוס שהינו כלי הרכב היחיד שברשותה.

ג. בית המשפט העליון קבע כי יש לבחון גם "חלופת תפיסה" והפנה לבש"פ 6689/99 עובדיה נ' מ"י, בש"פ 342/06 לארגו עבודות עפר בע"מ נ' מ"י.

ד. המשך תפיסת התפוס גורם למבקש 2 נזק בלתי הפיך באשר לא חטא במאום ואין לו דבר עם ביצוע העבירה.

ה. ב"כ המבקשים צופה כי הרכב לא יחולט בסופו של ההליך ומכאן שאי החזרתו כעת מהווה פגיעה קשה במבקשים.

ו. ב"כ המבקשים מציע להסתפק בהטלת עיקול ברישום על התפוס כתנאי להחזרתו ובכך ישמרו מטרות התפיסה בלא שיפגעו זכויות המבקשים.

ז. במעמד הדיון הוסיף ב"כ המבקשים כי שווי הרכב כ-40,000 ₪. הוא מסופק אם יכולה התביעה לבקש חילוט הרכב, לפי סעיף 12א'(ד)(2)(1) לחוק הכניסה לישראל, השיב לשאלת בימ"ש האם המבקש 1 מציע להפקיד כספים כערובה לשחרור הרכב, כי למבקש 1 אין אמצעים להפקיד כספים לשחרור הרכב, המבקש 1 מתפרנס בדוחק עוד לפני שנעצר, וגם בעבירה שבוצעה הוא לקח שני תושבים זרים על רקע הצעת עבודה באיסוף עצים. הרכב נקנה מכספי הקצבה של מבקש 2, וההנחות שזכאי להם. מאז שנעצר המבקש 1 אינו עובד כלל. המבקש 1 עבד בעבודות מזדמנות ולא בעבודה קבועה, בנו של המבקש 1 מקבל קצבה של 2,700 ₪, אשתו מקבלת קצבה בסך 2,600 ₪, הוא לא מקבל קצבה.

4. עמדת המשיבה בתגובתה בכתב ובמהלך הדיון:

התביעה מסרה בתגובתה בכתב ובדיון כי מבקשת לדחות את הבקשה. הרכב שימש בביצוע עבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים, המבקש היה מודע למצבו הרפואי של בנו כאשר עבר העבירות והעדיף להרוויח כסף ולסכן בטחון הציבור. לחילופין עותרת המשיבה להחזרת התפוס כנגד הפקדת מחצית מסכום שוויו והטלת שעבודים לטובת המדינה.

דיון והכרעה :

הוראות החוק הרלוונטיות :

סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") קובע סמכות המשטרה לתפוס חפצים :

"(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

סעיף 34 לפקודה קובע כי -

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין-משטרה בדרגת מפקח-משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית-משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו."

סעיף 37 לפקודה קובע בעניינו של חפץ שלא הוגש כראיה -

"הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34; לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה המשפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם שמידיו נלקח."

אין חולק כי בענייננו "הוגש משפט" כלשון החוק (הוגש כתב אישום) והרכב אינו רשום מוצג בכתב האישום. כתב האישום הוגש כנגד מבקש 1. מכאן אני קובע כי סמכותו של בית המשפט להורות על פי סעיף 34 ו- 37 לעיל.

ההלכה הנוהגת -

בית המשפט העליון עמד על ההלכה הנוהגת בסוגיית האיזונים שעל בית המשפט לבצע בעת הכרעה בבקשת אדם להחזרת תפוס בש"פ 342/06 - חב' לרגו עבודות עפר בעמ' נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (12/03/2006):

"כשם שלענין מעצר תיבחן השאלה האם קימת עילת מעצר, ואם כן, האם ניתן להגשים את תכליתו באמצעות חלופה שפגיעתה פחותה, כך הוא ביחס להמשך החזקת חפץ תפוס. יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בידי המשטרה; ואם כן, האם ניתן להגשים את תכלית התפיסה באמצעות שחרור החפץ בכפוף להגבלות מידתיות אשר תגשמונה את התכלית הטמונה בתפיסה, בד בבד עם מיתונה והחלשתה של הפגיעה בזכות הקנין של האדם. השאלה היא, במילים אחרות, אם קימת "חלופת תפיסה" אשר תגשים את מטרת התפיסה בדרך שתפגע פחות בזכות קניינו של בעל הזכויות בנכס."

בבש"פ 8009/07 - מ.ג.ש מיכאל עבודות בטון ופיתוח בעמ' נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (14/02/2008) נקבעו שלוש תכליות עיקריות לתפיסת חפץ:

"קיימות שלוש תכליות עיקריות העשויות להצמיח מקור לתפיסת חפץ, תפיסה למטרת חילוט, תפיסת חפץ לצורך הצגתו כראיה במשפט, ותפיסה למניעת ביצוע עבירות (ראו בש"פ 9616/07 קרביץ נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.12.2007))."

בהתייחס לטיעוני המשיבה במקרה שבפני, עמד בית המשפט העליון בבש"פ 342/06 על שיקול החזקת התפוס בידי המשטרה לצורך חילוט עתידי:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם."

תפיסת חפץ לצורך חילוטו מאחר שהוכתם בכתם עבירה, בין כיוון ששימש לביצוע העבירה, בין שניתן כשכר בעד ביצועה, ובין שניתן כאמצעי לביצועה, צופה פני עתיד ההליך המשפטי וסיומו. תפיסה זו מיועדת לאפשר למערכת אכיפת החוק לממש את סמכות הענישה שניתנה בידי בית המשפט לחלט חפץ הקשור בעבירה במסגרת העונש הנגזר על העבריין, ומשקפת את גישת המחוקק לפיה פגיעה בזכות הקנין לגבי חפץ שהוכתם בעבירה מבטאת עונש ראוי בנסיבות מתאימות. שאלה היא, באלו נסיבות החזקתו של תפוס בידי המשטרה לתכלית זו היא ראויה, ובאלו תנאים ראוי לשחררו, כדי להבטיח שלא תסוכל יכולתו של בית המשפט, בבוא העת, להורות על חילוטו."

(ההדגשה בקו תחתית אינה במקור - נ.מ.ל.)

חלקו של הרכב בביצוע העבירות בהן מואשם מבקש 1 :

בע"פ 623/78 יצחק סירני נ' מדינת ישראל נאמר כי :

"התיחסות למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגביו, כאמור בסעיף 39(א) מכוונת לא רק לנסיבות בהן שימש החפץ בגדר אובייקט למעשה העבירה (כגון מסמך שזויף), אלא גם למקרים שבהם שימש החפץ ככלי לביצוע העבירה, למרות שהעבירה שבוצעה לא באה לידי ביטוי במעשים או במחדלים שהשאיירו רישומם על החפץ. הסניגור המלומד הדגים דבריו לענין תחולת סעיף 39(א) בהפניה אל בנקוטים מזויפים ואכן אין ספק כי יראו בבנקוטים כאמור חפץ, שבו או לגביו נעשה מעשה עבירה. אולם אין בדוגמה כדי למצות את מה שעולה מנוסח הדברים: גם מקל אשר שימש לתקיפה הוא חפץ אשר בו נעשתה עבירה. הווה אומר. עבירה שנעשתה בחפץ כוללת גם עבירה אשר בה שימש החפץ כמכשיר עזר לביצועו של המעשה האסור".

לאור הודאת מבקש 1 והרשעתו בעובדות כתב האישום אין מחלוקת כי הרכב מושא הבקשה שימש לביצועה של העבירות המיוחסות למבקש 1.

בענייננו, טוען המבקש 1 כי מבקש 2 הינו הבעלים של הרכב התפוס מושא הבקשה וזאת נוכח הרישום במשרד הרישוי וטענתו כי רכש הרכב מכספי הקיצבה של מבקש 2 הסובל ממצב רפואי קשה ונכות גבוהה מאוד. קביעה עובדתית כי זהו המצב תוביל למסקנה כי למבקש 2 מעמד בבקשה להחזרת תפוס וכי סיכויי חילוט הרכב אינם גבוהים באשר לא נטען ע"י המשיבה כי המבקש 2 מעורב בדרך כלשהי בביצוע העבירה באמצעות הרכב. מאידך, קביעה כי למרות טענות המבקש 1 אין למבקש 2 זיקה קניינית אמיתית ברכב מושא הבקשה תוביל לאור הרשעתו של המבקש 1 לקביעה כי סיכויי חילוט הרכב גבוהים.

הנטל להוכחת הבעלות של מבקש 2 ברכב נופל במקרה זה על כתפי המשיבה בשעה שהרכב מושא הבקשה אינו רשום בבעלות מבקש 1 שעשה על פי הודאתו השימוש ברכב לצורך ביצוע העבירה אלא על שמו של מבקש 2 אשר אין חולק כי לא קשור בביצוע עבירות כלשהן באמצעות הרכב.

רישום הבעלות ברכב במשרד הרישוי אינו רישום קונסטטוטורי וניתן להוכיח בראיות כי הבעלות ברכב שייכת לאחד אחר אשר אינו רשום כבעלים. ר' לעניין זה ההלכה שנקבעה בע"א 492/64 יעקב לוי נ' משה וייס, פד"י יט (587) וכן ברע"א 537/95 "סהר" חברה ישראלית לביטוח בע"נ נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ, פד"י נא (473) :

"רישום זה הוא בעל ערך דקלרטיבי שלא כרישום מקרקעין בלשכת רישום המקרקעין שהוא קונסטיטוטיובי (ראה להשוואה תקנות המקרקעין (ניהול ורישום), תש"ל-1969). מהי אפוא נפקותו של הרישום? דומה שבשאלה זו טרם נאמרה המילה האחרונה על ידי הפסיקה ועל ידי המחוקק. בית משפט זה התייחס לא אחת לשאלת מעמדו של רישום כלי רכב במשרד הרישוי. בע"א 782/86 חברת אוטובוסים מטאר אל קודס נ. מנהל מס ערך מוסף, פ"ד מג (564, 2), 570. נסקרה הפסיקה שקבעה כי הרישום הוא בעל ערך "דקלרטיבי" גרידא, בראשה פסק הדין בע"א 492/64 יעקב לוי נ. משה וייס, פ"ד יט(587) 1. שם נקבע כי הרישום במשרד הרישוי אינו יוצר בעלות והשינוי ברישום אינו משנה בעלות ולפיכך עיקול שנרשם במשרד הרישוי לא תפס לגבי משאית שנמכרה כדת וכדין"

מן הכלל אל הפרט :

לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים מצאתי כי המשיבה הרימה הנטל הרובץ על כתפיה להפרכת רישום הבעלות של הרכב במשרד הרישוי וכי מבקש 1 הינו בעליו האמתיים של הרכב מושא בקשה זו. לא נטען בפני כי מבקש 2 נוהג או מסוגל לנהוג בכלי רכב, ספק רב אם בשל מצבו הרפואי הקשה כפי שעולה מטיעוני ב"כ המבקשים והמסמך הרפואי נ/1 מבקש זה כשיר משפטית לערוך פעולות משפטיות כקנייה ומכירה של כלי רכב ואף מטיעוני המבקשים עצמם עולה כי המבקש 1 הוא שעושה שימוש בלעדי ברכב הגם שהרכב נקנה מכספי הקצבה של מבקש 2, טענה אשר לא הובאו לה כל אסמכתאות ולא נתמכה בראייה כלשהי.

יפים לענייננו הדברים אשר נאמרו בתיק ה"ת (חדרה) 859-04-14 - חנין מסארוה נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (16/04/2014) בעניינה של מבקשת אשר הרכב התפוס רשום על שמה אך לא עושה בו מנהג בעלים והרישום הינו לצרכי הטעייה בלבד :

"גם אם המבקשת, כטענתה, לא היתה ערה לשימוש שנעשה ברכב, סבורני כי אין היא יכולה לפטור עצמה מן האחריות להיותה בעלת הרכב ומן התוצאות הנלוות לשימוש שנעשה בו לצרכי הסעת שוהה בלתי חוקי. בעלות המבקשת על הרכב, כאשר עלפי גרסתה בחקירה במשטרה היא אינה נוהגת בו כלל, בעוד בן זוגה מבצע בו עבירות, איננה יכולה להקנות לה חסינות מפני התוצאות שיש לשימוש אסור בו.

מכל האמור לעיל עולה כי המבקשת רשומה אמנם כבעלים אך אינה נוהגת ברכב מנהג בעלים, אינה עושה בו שימוש, לא הוכיחה כי שילמה עבור רכישתו והחזקתו."

לאור האמור לעיל אני קובע כי המשיבה הרימה הנטל הרובץ על כתפיה להפרכת רישום הבעלות של הרכב במשרד הרישוי וכי מבקש 1 הינו בעליו האמתיים של הרכב נשוא בקשה זו. לפיכך קמה למשיבה עילה נוספת להמשך החזקתו של הרכב התפוס שהינה מניעת המשך ביצוע העבירות על ידי המבקש 1 באמצעות הרכב התפוס. עילה זו מתחזקת נוכח נסיבות ביצוען של העבירות שעה שהמבקש 1 לא רק הסיע שני התושבים הזרים אלא אף יזם הסעה, תיאמה מראש והכל במטרה להעסיק התושבים הזרים ללא היתר.

ב"כ המבקשים טען כי לא ניתן להורות על חילוט הרכב מכח הוראות חוק הכניסה לישראל.

ההלכה הנוהגת בנושא נסקרה בתיק ע"ח (ירושלים) 22701-06-11 - עבד אללטיף פואקה נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (05/12/2011) :

"אולם, בנקודה זו, כבר הכריע בית משפט העליון ברע"פ 4105/06, באסל ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי השופט אליקים רובינשטיין (שלדבריו הסכימו השופט אדמונד לוי והשופט דבורה ברלינר), כי יש, למעשה, סמכות חילוט כפולה:

האחת, עפ"י סעיף 39(א) לפקודה, המאפשרת, בנוסף לכל עונש, לצוות על חילוט החפץ "אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשתה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ". מכאן, שאין צורך שבעל הרכב יהיה הנוהג, כדי שיהיה ניתן לחלט את הרכב.

השנייה, עפ"י סעיף 12א(ד2)(1) לחוק הכניסה, הקובע כי, אדם שהורשע בעבירות הסעת שב"חיים, ובתוך 3 שנים מיום הרשעתו הורשע בעבירה נוספת, ניתן לחלט את הרכב "אם הוא בעליו של הרכב או המחזיק בדרך של קבע".

50. על אף שלכאורה, חוק הכניסה, הוא, חוק ספציפי, שמתגבר על החוק הכללי, אין זה כך, שכן, מטרת התיקון לחוק הכניסה הייתה להחמיר ולא להקל, ולכן, גם לגבי השב"ח נותרה בעינה הוראת הפקודה המאפשרת תפיסת חפצים וכן חילוטם של חפצים שנעשתה בהם עבירה, וזאת בצד ההוראה הספציפית ביחס לרכב שבו נוסעים השב"חיים, הכול כמפורט ברקע ההיסטורי של תיקוני החקיקה בסעיף י(1)-(4) של חוות דעתו של כבוד השופט רובינשטיין.

51. בית המשפט העליון אמר, בצורה מפורשת, כי אם היינו מקבלים את הכלל, הנטען על ידי הסנגור בפרשה הנ"ל, לפיו חוק ספציפי גובר על חוק כללי, התוצאה תהיה מנוגדת לתכלית החקיקתית: "שהרי אם תאמר כך, יצא שהעובר עבירה בפעם הראשונה ייפטר בגלל הוראת החוק המיוחד(חוק הכניסה לישראל), מהוראת חוק הכללי (פקודת סדר הדין הפלילי), ואם כן, הקל המחוקק עם מי שביקש להחמיר עימו, וחזקה היא 'כי תכליתו של כל דבר חקיקה, היא שיפורש לקיום תכליתו' (ברק, פרשנות במשפט, פרשנות בחקיקה, עמ' 573)" (סעיף י(5) לחוות דעתו של כבוד השופט רובינשטיין).

52. במסגרת הפרשנות של שני החיקוקים הללו, מסביר כבוד השופט רובינשטיין כי, סעיף 39(א) לפקודה, אינו הוראת שעה, וכי הוא "מקנה שיקול דעת לבית המשפט החל מהעבירה הראשונה".

לעומת זאת, כאשר מדובר בעבירות שב"ח, במקרה של עבירה נוספת, "שיקול הדעת של בית המשפט מצטמצם, ותחת שיקול דעת אם לחלט, בא שיקול דעת אם לא לחלט" (סעיף יא(2) לפסק דינו של

השופט רובינשטיין).

הגם שעל פי הוראת סעיף 12א' (2ד)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 אין וודאות כי סיכויי חילוט הרכב גבוהים בשעה שטרם נשמעו טיעוני הצדדים בהליך העיקרי לעונש הרי שאין הוראות חוק הכניסה לישראל באות להגביל סמכות בית המשפט הקבוע בסעיף 32 לפקודה כאמור לעיל אלא להוסיף עליהן ודי לצורך החלטה זו כדי לקבוע כי עומדת למאשימה הזכות לעתור לחילוט הרכב מתוקף היותו אמצעי לביצוע העבירה בגינה הורשע מבקש 1 וכי לאור העובדה כי המבקש 1 הורשע הן בעבירת הסעת שני תושבים זרים והן ניסה להעסיקם שלא כדין ניתן אף לקבוע כי סיכויי החילוט אינם נמוכים.

כמו כן יש בביצוע העבירה באמצעות הרכב מושא הבקשה כדי להקים תכלית נפרדת המצמיחה מקור לתפיסת הרכב אשר הינה הצורך במניעת ביצוע עבירות נוספות על ידי מבקש 1 אשר עשה על פי דבריו שימוש יומי ברכב, בין אם להסעת בנו מבקש 2 למעון ולטיפולים רפואיים והן בביצוע העבירה אשר אינה קשורה כלל בצרכים אלו.

חלופת תפיסה :

יחד עם זאת, ההלכה הנוהגת מצווה כי יש להעדיף החזרת התפוס בחלופה אשר תבטיח זכות המדינה לעתור לחילוט עתידי של החפץ התפוס ולממש החלטת החילוט העתידית.

פסיקות בתי המשפט על הערכאות השונות העמידו במסגרת "חלופת תפיסה" ראוייה הפקדה הכספית ראוייה ומידתית בגובה רבע עד מחצית משווי הנכס בהתאם לנסיבות המקרה.

ר' לדוג' בש"פ 9469/09 - מלאק זיאדנה ואח' נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (03/12/2009) :

"אכן, אין להמעיט בחשיבות הטעמים שבגינם התבקש שחרורו של הרכב. אך מנגד, יש להעניק משקל ראוי גם להבטחת מימושן של התכליות שבגינן נתפס הרכב מלכתחילה, המצדיקות את הבטחת זמינותו המיידית של הרכב, בין אם יידרש על-ידי רשויות התביעה כראיה בהליך המתנהל נגד מי מהנאשמים בכתב האישום, ובין אם יידרש לשם לחילוטו כחלק מהעונש שעשוי להיות מושת על העורר 2 בתום ההליך העיקרי המתנהל נגדו, אם יורשע בדין (ראו סעיף 39 לפקודה). הפועל היוצא של האיזון בין השיקולים הינם תנאים שיסירו חשש להברחתו של הרכב לאחר שחרורו, מחד, ויאפשרו לעוררים, לממש את זכות הקניין שלהם ברכב, מאידך. להשקפתי, התנאים שנקבעו על-ידי בית המשפט המחוזי מהווים "חלופת תפיסה" המביאה לאיזון הנדרש. אין בידי לקבל את טענת העוררים כי יש בתנאי ההפקדה כדי להביא להפרת האיזון האמור. היקפה של ההפקדה הכספית המתבקשת מן העוררים במסגרת תנאי זה, היא אך כשל מחצית שווי של הרכב התפוס (שווי המלא של הרכב, כפי שנמסר על-ידי בא כח העוררים, הוא כחמישים אלף ש"ח). כבר נפסק כי כאשר אחת מתכליות התפיסה היא הבטחת אפשרות חילוט החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי שלו קורלציה עם ערכו הכלכלי של הנכס (בש"פ 8009/07 מ.ג.ש מיכאל עבודות בטון ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.2.2008))

- ובענייננו גובהו של התנאי הכספי נופל בצורה ניכרת מערכו הכלכלי של הרכב".

וכן ר' דוג' בבש"פ 6529/10 - דודו מגידש ואח' נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (21/09/2010) :

"באיזון שבין שיקולים זה, מצאתי כי אין להתערב בגובה הערבות שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי. זאת, על רקע האישומים המיוחסים לעוררים, שההיקף הכספי הכרוך בהם עומד על עשרות מיליוני ש"ח, על רקע העובדה שסכום ההפקדה שנקבע, העומד על 25% משווי כלי הרכב אינו בלתי סביר ואין הוא חורג מפסיקותיו של בית משפט זה בפרשות אחרות(השוו: עניין שמעון; בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון (לא פורסם, 31.10.07); בש"פ 3120/06 מדינת ישראל נ' פרץ (לא פורסם, 9.8.06); בש"פ 6159/01 אבו עמרנ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 817 (2000); עניין רבין)"

מן הכלל אל הפרט :

ב"כ הצדדים מסכימים כי שווי הרכב מושא הבקשה הינו כ - 40,000 ₪. באיזון המתבקש שבין הצורך היום יומי של המבקש 1 לעשות שימוש ברכב מושא הבקשה לצורך הסעת בנו , המבקש 2 , הסובל מבעיות רפואיות קשות למעון בו שוהה *** ולטיפולים רפואיים מחד גיסא והצורך להבטיח כי באם יחולט הרכב לאחר שכבר הורשע המבקש 1 בדין ניתן יהיה לממש חילוטו והבטחת שלום הציבור מפני ביצוע עבירות נוספות מצאתי כי הגם שאין מקום לשחרור הרכב ללא הפקדה כספית הרי שיש מקום להתנות החזרת הרכב התפוס בכפוף להפקדת סכום כסף אשר יפחת מ 25% משווי הרכב כמונחה בפסיקה הנוהגת לצד הגבלות נוספות להבטחת תכלית התפיסה.

לאור האמור לעיל אני מורה על החזרת הרכב למבקש 1 בכפוף למילוי התנאים הבאים :

- א. המבקש 1 יתחייב בכתב למסור את הרכב וימציא אותו בכל עת לכשיידרש לכך על ידי בית המשפט.
- ב. המבקש 1 לא יעשה ברכב כל שינוי פרט לתיקונו.
- ג. המבקש 1 ימציא התחייבות עצמית וצד ג' על סך 20,000 ₪ כל אחד להבטחת תנאי החזרת הרכב לידיו.
- ד. הפקדת מזומנים או ערבות בנקאית צמודה בסכום של 6,000 ₪ לפקודת בית המשפט.
- ה. החלטה זו תועבר למשרד הרישוי, אשר ירשום איסור על העברת הבעלות ברכב עד להחלטה אחרת של בית המשפט.
- ו. תומצא פוליסת ביטוח המכילה תניה בדבר שעבוד תגמולי הביטוח המקיף לטובת מדינת ישראל.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ז, 22 יוני 2017, בהעדר הצדדים.